Dat is dus de georganiseerde staats-onderkruiperij, de „technische noodhulp", van Troelstra, van der Waerden, c.s. Als in zulk een bedrijf gestaakt wordt, het «autome» als zelfstandige eenheid geconstitueerd, dan komt de groene politie van Troelstra en staatsonderkruipersbrigade om het «moreele recht» te handhaven van den imperialistischen staat. En dan zegt men nog dat de S.D.A.P. geen socialistische partij is. Foei hoe durft men het!

De Tribune en de Communistische Arbeiderspartij in Duitschland.

Sedert een paar weken bevat het dagblad van de C.P. in zijn rubriek Buitenland, berichten en mededeelingen over de nieuwe partij in Duitschland. Dat is natuurlijk het goed recht van de redactie van de Tribune en haar handlangers.

Maar wat niet haar goed recht is, is het verspreiden van onjuiste mededeelingen en uitknipsels uit de bladen van de burgerij en de Vorwärts, het orgaan van Noske en Ebert, over de nieuwe partij.

Het is natuurlijk heel wat anders te betoogen dat men ietwat van meening verschilt met onze partijgenooten in Duitschland, dan stellig te lasteren en onder het mom van polemiek leugens en drogredenen te verkoopen.

In de krant van 8 Mei (A'damsche Editie) heeft het blad een stukje, onder het Hoofdje: «Nationaal Bolsjewisme», afkomstig van de Spartacuscentrale te Berlijn. Op een andere plaats van ons blad kunnen onze lezers eenige authentieke stukken vinden, afkomstig van de nieuwe partij, die hen in staat stellen te oordeelen over de taktiek van den Spartaousbond, zooals hij thans is.

Op deze zaken gaat de «Rose Vaan» van Berlijn niet in. Het moet iedereen duidelijk zijn, als hij nog lezen kan en nog niet geheel verleugend is door de bladen der leiders, dat de heer Levy c.s. verraders zijn, als men let op de feiten, in de documenten door ons gepubliceerd, vermeld.

„De Rose Vaan" van Levy lanceert nu, evenals de Vorwärts en de N.R.Ct. het praatje van het «Nationaal Bolsjewisme».

Laufenberg en Wolffheim hebben in Duitschland publiek aan «De Vorwärts» getart om aan te toonen met feiten, dat zij in verbinding hebben gestaan met de Kapp-officieren. Het schurkenpak van „De Vorwärts" is echter in gebreke gebleven dit aan te toonen. De heer Dr. Paul Levy en zijn „Rose Vaan" deed het al evenmin, maar om toch een tegenwicht te bieden tegen de gegronde aanmerkingen der nieuwe partij, heeft dit heerschap en zijn kornuiten den moed het praatje van de verbinding met de Kapp-officieren te verspreiden.

Kan men, zouden wij willen vragen — beter de Tribune leeren kennen als men dit weet en de ook — communisten van de Tribune weten dit, dat zij deze beschuldigingen van Levy, van de Vorwärts klakkeloos overnemen?

Wij zullen nu eens probeeren aan te toonen waarom de reactie, wij spreken niet van redactie, van de Tribune zoo schrijft, als ze schrijft.

* * *

De nieuwe partij in Duitschland voert niet alleen den strijd tegen Müller en de Rijksweer, tegen den binnenlandschen vijand, maar ook **tegen de Entente,** tegen **den vrede van Versailles,** die zij evenals wij met ons klein blad, evenals Gorter beschouwen als de hoofdvijand!

Zij zijn bereid tegen dezen vijand niet met revoluties, niet met dubbelzinnige redevoeringen in het parlement, niet met congresje-spelen, maar met alle middelen te strijden, mede door de wapenen van het tot macht gekomen proletariaat van Duitschland en in verbinding met de roode armee van Rusland. Zij aanvaarden dus als konsekwentie den revolutionairen oorlog tegen het Anglo-Amerikaansche Finantie-kapitaal. Zij zijn de eerste Duitsche kommunisten die de Entente als de hoofdvijand van het proletariaat van alle landen erkennen.

Kan men nu een grooter misdaad bedenken die men kan begaan en in de oogen van een v. R. en Wp.? Hoe kinderlijk, hoe weinig verstand van de echte theorie van Knuttel, van Opmerker en van heel den trits van hooge priesters uit den politieken warwinkel van v. R. moet men hebben, om zoo iets uit te geven voor een goede taktiek! Heusch het is jammer dat Laufenberg en Wolffheim geen lid zijn van de leiderspartij van Wijnkoop c.s. in dit land, anders zouden ze hem afmaken evenals de honden, Gorter dit probeeren te doen, door het praatje te verspreiden, Laufenberg en Wolffheim zijn zenuwziek! Als proef op de som dient wel het feit, dat de heer Paul Levy uit Berlijn dit ook doet met betrekking tot Wolffheim! Eere wien eere toekomt.

Dit is wel de hoofdreden waarom de Wijnkoopersknechts zoo fraai optreden tegen de Nieuwe partij in Duitschland. Het standpunt tegen de Entente wat de Nieuwe partij inneemt, daar zit hem de kneep.

* * *

Dan zijn er nog andere bijkomstige motieven. De overeenkomst tusschen het optreden van het Partijbestuur van de S. D. P. (C. P.) hier tegen de oppositie in 1917, 1918 en verder en dat van de Spartacus-certrale is treffend.

Wie zijn het geweest, die toen de statuten het gebiedend voorschreven om een buitengewoon congres bijeen te roepen, door dat een voldoend aantal leden vertegenwoordigd door afdeelingen, dit hebben verlangd, om het P. B. aan de 3e Zimmerwald-Conferentie te Stockholm te doen deelnemen, op grond van de op het congres aangenomen resolutie?

Wie hebben toen de oppositie met **verkrachting van de Statuten** een buitengewoon congres onthouden?

Wijnkoop, Ravesteyn consorten.

Wie is het geweest die op het drukkerijcongres de **politie in de zaal riep** in zijn kwaliteit als voorzitter, om Krets die later als bezoeker kwam, te verwijderen?

Wijnkoop!

Is het een wonder vragen wij, dat deze lieden zoo symphatiseeren met den heer Levy en zijn infame trucs tegen de oppositie in Duitschland?

Krijgt de richting der nieuwe Duitsche partij voet in de 3e Internationale, naar verluidt is ze daar uit verwijderd door den heer Levy en zijn West-Europeesch Bureau te Berlijn, dan is het uit met de heerschappij van enkele leiders en hun onbenullige intellectueele steunpilaren, zooals die zich openbaren in de C. P. in Holland evenals bij de Spartacus-centrale te Berlijn.

* * *

Evenals wij, hebben Laufenberg en Wolffheim diepen eerbied voor Rosa Luxemburg en Liebknecht.

Zonder daarom te zwijgen over zekere tekortkomingen van onze lieve doode, Rosa Luxemburg, evenals van onzen held Karl Liebknecht. Het heele Duitsche, het internationale proletariaat staat eens op om hen te wreken. Dit neemt niet weg, dat Laufenberg en Wolffheim kritiek hebben op deze grooten. Daarom is ons blad een met de kameraden der nieuwe partij.

Door middel van ons kleine blad maken ook wij, evenals zij, front tegen alle leiders. Ook daarin zijn wij het met hen één.

Als eerlijke mannen zijn wij verplicht hier mede te deelen dat wij hun kritiek op de vakbeweging wel onderschrijven, maar nog niet kunnen toepassen.

Dat is dus een verschil. Ook de opinie omtrent het parlementaire optreden van de nieuwe partij in Duitschland, een practijk die zij aanwijst als een voorname bron van reformisme in de landen van West-Europa en dus moet worden verworpen als middel, dit kunnen wij nog niet, in een land waar revolutie ontbreekt.

Op deze plaats vervullen wij een eereplicht, nu in verschillende landen door de opportunisten uit de 3e Internationale de nieuwe partij wordt verguist, hen uit het diepst van ons hart een welkom toe te roepen.

Als de 3e Internationale uit zulke partijen zal bestaan, dan is ons de zegenpraal, trots alles!

Uit een artikel van Gorter in „De Nieuwe Tijd" van 1 April '20.

Met dit onderdrukken van het vrije woord had de leiding der C.P. dus bewezen, dat zij voor geen enkel middel terug deinsde om haar eenzijdige pro-Entente politiek te doen zegevieren. Zij had bewezen, dat zij, om haar kleine partijbelangetjes te bereiken, in de buitenlandsche politiek dezelfde taktiek volgde als Troelstra in de binnenlandsche. Dat zij niet een zuivere en daardoor krachtige (zij het dan ook een voorloopig zeer kleine) partij wilde, zooals Lenin en de Bolsjewiki, maar een door aantal en vooral door stemmen machtige (!) **Dat zij dus, hoewel veel verder naar links staande, van hetzelfde hout was als Troelstra en de leiders der S.D.A.P. en dus onbetrouwbaar.**

Abonneert U op dit blad!
Minimum Abonnementsprijs
f 1.— per jaar.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, Lijnbaansgracht 297 (boven) AMSTERDAM.

Iste Jaargang No. 10 Mei 1920.

Dit blad verschijnt eens per maand. Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.— per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel. Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

De Communistische Arbeiderspartij in Duitschland en het Uitvoerend-Comité van de 3e Internationale te Moskou.

Volgens een mededeeling uit Moskou, is de commissie van 3 benoemd op de conferentie der communisten uit verschillende landen, gehouden te Amsterdam, ontbonden. De secretaris van het comité te Moskou, Radek, zegt in bedoelde radiogram, dat de taktiek van de K.A.P.D. op de meeste punten in strijd is met de taktiek, zooals die door het comité wordt voorgestaan. Dit betreft de punten parlementarisme en toetreden tot de vakvereenigingen. Beiden worden verworpen door de K.A.P.D. voor Duitschland. Verder eischt het radiogram van Radek dat de K.A.P.D. twee leden, Laufenberg en Wolffheim, uit de partij moet verwijderen, omdat het nationalistische contra-revolutionairen zijn. Dit laatste moet geschieden vóór het congres te Moskou!!!

Het zou nu de plicht zijn van het A'damsche Bureau, bestaande uit Rutgers, H. Roland Holst en Wijnkoop, om te spreken.

Wijnkoop zal dit natuurlijk laten, als gewiekst opportunist kan hij zóó laveeren en ook anders. Het besluit om de K.A.P.D. te erkennen zal hij wel goedgevonden hebben met het oog op de omgeving waarin hij zich bevond. De besloten conferentie te Amsterdam heeft ons dit reeds geleerd. Maar Roland Holst en Rutgers, waarom zwijgen zij? Nu zij zwijgen, onze voormannen, zullen wij spreken.

In de eerste plaats protesteeren wij tegen de geheele wijze van optreden van het Uitvoerend Comité. Niet een bureau, maar een congres moet uitmaken of een partij al of niet zich bij de 3e Internationale mag of kan aansluiten. De manier waarop Radek tendentieuse berichten in de wereld brengt over de K.A.P.D. komt veel overeen met de manieren van de Regeeringsbureaux der oorlogvoerende mogendheden. Deze manier van bewerking door telegrammen, daartegen verzetten wij ons met de meeste scherpte. Buitendien komt het ons zeer vreemd voor, dat Zinowjief, Radek c.s. zulk een kabaal maken per radiogram over Wolffheim en Laufenberg, door iets te beweren wat niet juist is, en zwijgen over het gemeen verraad van Levy. Deze baas van de Spartacus-Centrale, die met zijn infame handlangers in Maart, de met doodsverachting strijdende arbeiders van Rijnland-Westfalen verraderlijk in den rug viel *gedurende den burgeroorlog tegen de eigen bourgeoisie,* is blijkbaar een gewild lid bij de bureaumannen van Moskou.

Deze dubbele moraal bij den aanvang van de 3e Internationale stellen wij direct in het licht. Al is voorloopig alléén de instantie te Moskou schuldig aan dit feit.

* * *

Dat Laufenberg en Wolffheim nationalistische contra-revolutionairen zijn, ontkennen wij. In de houding door hen aangenomen gedurende den oorlog is geen enkele aanwijzing te vinden voor de bewering van Radek c.s. Het zou zeker veel beter gemotiveerd kunnen worden als men de karakteristiek van Laufenberg en Wolffheim toepaste op Wijnkoop en van Ravesteijn, die steeds opkwamen voor een overwinning van Amerika en Engeland, gedurende den oorlog. Als er wat uit te sluiten valt komen de laatstgenoemde het eerst in aanmerking evenals Levy. Voorhands komen wij nadrukkelijk op tegen den dictatorialen eisch gesteld aan de K.A.P.D. om Laufenberg en Wolffheim uit te sluiten. Deze eisch is een grove schending van den geest der 3e Internationale, die niet een partij van leiders mag zijn die van bovenaf decreteert, maar een partij van de massa.

* * *

Hoe staat het echter met de meeningen van Laufenberg en Wolffheim in K.A.P.D.?

Op het einde van Mei hield het partijbestuur, met de vertegenwoordigers van alle districtsorganisaties, een vergadering waarin men zich bezig hield met de meeningen van Laufenberg en Wolffheim. Wij lezen in het verslag omtrent deze zitting: „Verder gaf de spreker een polemische beschouwing over het „Hamburger Communisme" . . . . Hierna volgde een uitvoerige discussie. Het resultaat was de volgende motie. De vergadering van het P.B. der K.A.P.D. gehouden einde Mei, is van meening dat een scherpe omschrijving van de gedachte van den klassenstrijd noodzakelijk is voor de revolutioneering der arbeidersklasse.

De scherpe toespitsing van den klassenstrijd zal ook de ideeën van het proletariaat in den huidigen toestand in revolutionairen zin beïnvloeden. Het partijbestuur komt met de meeste beslistheid op tegen tendenzen, die geschikt zijn om het Duitsche proletariaat in nationalistisch vaarwater te brengen. Het P.B. acht de opvattingen neergelegd in het geschrift van Laufenberg en Wolffheim. „Kommunisme tegen Spartacisme" in tegenspraak met de beginselen van het wetenschappelijk socialisme". Deze motie werd in tweeën gesplitst. Het eerste deel tot de woorden: „in nationalistisch vaarwater te brengen" werd *eenstemmig* aangenomen; het tweede deel met alle stemmen voor, behalve van de twee Hamburger-partijgenooten.

Dezen hadden reeds vooraf verklaard, dat zij verplicht mandaat hadden en de leden nog geen stelling hadden genomen ten aanzien van genoemd geschrift.

* * *

Wat eischt echter de K.A.P.D. in het ontwerp-program? „Directe politieke en economische aansluiting bij alle overwinnende proletarische landen (Sovjet-Rusland enz.) in den geest van den internationalen klassenstrijd, ten behoeve van de gemeenschappelijke verdediging tegenover de aanvallende tendenzen van het wereldkapitaal".

Dit is, dunkt ons, duidelijk. De K.A.P.D. wil evenals wij één front vormen met het Russische proletariaat tegen het wereldkapitaal, niet een front van woorden, maar van het gewapende proletariaat tegen Engeland en Amerika. De K.A.P.D. begrijpt dat dit een ijzeren noodzakelijkheid is.

Deze noodzakelijkheid begrijpen de meeste communisten nog niet.

Dit begrijgt de K.A.P.D. wel. Zij aanvaardt dus de revolutionaire oorlog tegen wereldkapitaal als het de revolutie in Duitschland wil worgen. En Rusland is dan verplicht met zijn roode armee, Duitschland te helpen tegen Engeland en Amerika.

* * *

Dit is het punt waarom het gaat voor Moskou. Het bureau met Radek aan de spits begrijpt zeer goed als men voor Duitschland het parlementarisme verwerpt, alleen een beroep op de wapens overblijft! Dit kan Radek aan de K.A.P.D. niet euvel duiden. Was hij het niet, die, toen hij in Duitschland was, openlijk schreef

dat het Russische proletariaat het Duitsche zou verdedigen aan den Rijn?

Is het niet de aanhanger van Spartacus, Wijnkoop die in de brochure: „De Russische en de Duitsche revolutie" daartegen opkomt, zonder den naam van Radek te noemen?

Thans wil Radek het niet. Want hij en de zijnen beschouwen de 3e Internationale als een verlengstuk van de buitenlandsche

politiek de Sovjet-Republiek. Deze politiek heeft in hoofdzaak op dit moment één groot doel. Vrede met Engeland. Daarvoor zijn concessies noodig van den kant van Rusland.

De Soviëts gaan uit van de nationale behoefte van Rusland. De economische toestand van Rusland schijnt slecht te zijn. In zooverre is het „slagwoord" van het „Nationaal-Bolsjewisme" meer toepasselijk op Radek, Zinowjief e.a. als op Laufenberg en Wolffheim.

Dit uitgangspunt, vrede, economisch herstel van Rusland, is het wat voor het eerst iets valsch brengt in de politiek van het uitvoerend comité. Daarom treedt men op tegen de K.A.P.D. De Duitsche revolutie moet wachten op Rusland. Zij regelen den loop der revolutie, het uitvoerend bureau te Moskou, zoo gelooven zij. Duitschland mag gerust parlementair worden; in elk geval moet een gewapende botsing met de Entente, die direct voortvloeit uit het optreden van de gewapende arbeiders in Duitschland worden vermeden. Tegen deze opvatting maken wij principieel front.

Als de derde Internationale kiest voor Levy tegen de K.A.P.D. omdat de Sovjetrepubliek een vrede wil op grond van de nationale behoefte van Rusland en op grond daarvan den loop van de wereldrevolutie wil regelen, dan komen wij daar met nadruk tegen in verzet, omdat de derde Internationale een taak op zich neemt, die niet de hare is. Want Rusland kan alleen overeind blijven als de wereldrevolutie komt. Zij heeft niet het recht opvattingen in Duitschland te bestrijden die tot de revolutie voeren. Daarmee bestrijdt de Russische revolutie zich zelve. Meer kunnen wij op heden er niet van zeggen, om niet te uitvoerig te worden, in een klein blad als het onze.

De geestelijke burgerwacht van Wijnkoop aan het woord.

BRUSSE.

In „De Nieuwe Tijd" van April j.l. verscheen een artikel van Gorter, waarin hij klaar en scherp, aan de hand van eenige sprekende voorbeelden, het opportunistische en contra-revolutionaire optreden van de leiding der C. P., zoowel in de buitenlandsche als in de binnenlandsche politiek aantoonde.

Ter verdediging van de partijleiding zijn naar aanleiding hiervan in hetzelfde tijdschrift twee artikelen verschenen van de hand van W. L. B. en J. A. N. Knuttel, welke bijdragen aantoonen tot welk laag peil van bestrijding de meerderheid in de C. P. gedaald is.

Het eerste artikel, waarvan de Rotterdammer W. L. B. de schrijver is, is van zoodanigen aard, dat er in de geheele geschiedenis van de Nederlandsche arbeidersbeweging moeielijk een voorbeeld aan te wijzen is van zoo walgelijke en zich onder allerlei sentimenteele woordenpraal verbergende filisterachtige huichelarij in den strijd tegen een tegenstander. Wij zouden dan ook dit artikel gevoegelijk kunnen deponeeren waar het behoort, op de vuilnisbelt, als er niet uit sprak de diepe val van de C. P., welke partij dreigt onder te gaan in haar pogingen om iederen geest van verzet tegen de leiding te onderdrukken, daarmede voortzettende de voor de activiteit van het proletariaat zoo gevaarlijke traditie van de officieele sociaal-democratische partijen, waarin de volgzame massa's slechts te volgen hadden, de leiding van de onfeilbare partijpausen.

De kleinburgerlijke methode van den bekenden Mr, Bonger, die reeds sinds jaar en dag tracht aan te toonen, dat de revolutionairen eigenlijk een soort gekken, of zooals dat in het geleerde jargon heet, „geëxalteerden" zijn, wordt door W. L. B. overgenomen in zijn bestrijding van Gorter, met dit verschil echter, dat Mr. Bonger nog een poging doet om zijn „psychologische beschouwingen een wetenschappelijke tint te geven, terwijl deze brave Rotterdamsche filister daartoe zelfs niet in staat is. Wij zullen het geklodder van W. L. B. niet gedetailleerd volgen, voistaan er mede, dat Gorter er in wordt gekwalificeerd o.a. als een „zelfzuchtige", die de proletarische beweging heeft uitgekozen tot terrein om zijn „individualisme tot in de verste consequenties uit te leven", en die behoort tot de „overprikkelde neurasthenici, die in zelfverdwazing alleen hun eigen verkwijnende licht voor de zon aanzien".

De „psycholoog" W. L. B. noemt dan ook het artikel van Gorter „wrak, onmachtig, verdwaasd, gehallucineerd" van den „afgetakelden man, die de strijders tusschen de beenen loopt", iets wat hij „altijd gedaan heeft". Ook vroeger in de S.D.A.P.

Wij zullen onze bloemlezing uit dit fraais niet langer voortzetten, komen echter ten sterkste op tegen deze poging om Gorter af te maken. Wij protesteeren tegen iedere poging om de oppositie te smoren, door allerlei vuile verdachtmakingen tegen de personen, die de dragers zijn van hare meeningen. Wij komen tegen deze wijze van bestrijding des te sterker op, omdat ze in dit geval gericht wordt tegen Herman Gorter, de man, die aan het Nederlandsche proletariaat meer heeft gegeven dan duizend Rotterdamsche filisters van de soort W. L. B., omdat het hier geldt een van de grootste figuren uit de revolutionaire beweging. Een man, die door zijn theoretische en zijn artistieke werken voor het proletariaat een nieuwe cultuurwereld geopend heeft.

Wij eischen, dat de strijd der meeningen, de strijd om de taktiek in de arbeidersbeweging vrij zal kunnen worden gestreden. Het verschil van inzicht in tactische en principieele vraagstukken, de strijd, die uit dit verschil tusschen de onderscheiden groepen in de arbeidersbeweging ontstaat, vindt zijn oorzaak in de historie, in de ontwikkeling van het kapitalisme en en van de arbeidersbeweging.

Het is een kleinburgerlijke en verwerpelijke methode om deze verschillen uit psychologische gronden te verklaren, des te verwerpelijker, waar het hier betreft eene poging om door ordinaire persoonlijke aanvallen, door een psychologie van den kouden grond zich van de zaken af te maken.

Wij wekken de arbeiders op, tegen deze methode front te maken, omdat de noodzakelijke vernieuwing der ideëen in de arbeidersbeweging erdoor wordt belemmerd.

***

DE LEIDSCHE KNUTTEL.

Het tweede artikel ter bestrijding van Gorter, van de hand van Knuttel, demonstreert duidelijker nog dan het eerste welke oppervlakkige, reformistische en opportunistische meeningen thans in de toonaangevende kringen van de C. P. heerschende zijn. De verschillende „psychologische" opmerkingen van Knuttel laten wij buiten bespreking, deze filister gebruiken nu eenmaal de psychologie om op een fatsoenlijke manier hun smerige persoonlijke verdachtmakingen te lanceeren.[1]) De zakelijke opmerkingen in Knuttels artikel zullen wij echter aan een bespreking onderwerpen.

Gorter stelde in de „Nieuwe Tijd" vast dat de Tribune-redactie en de leiding van de C. P. „de overwinning van de Eniente boven alles stelde", wat hij aantoont aan de hand van de beschouwingen in „De Tribune" over het offensief van Kerenki, met welk offensief de Tribune-redactie, gelijk bekend is, instemde, en de afkeuring van de reis van Lenin c.s. door Duitschland, door het zelfde blad. Knuttel beweert nu dat Gorter dus „slechts" twee feiten weet aan te wijzen, die hij „gezocht" noemt, waaruit de Ententegezindheid van „De Tribune" blijkt.

Wij stellen hiertegenover vast dat de oppositie in de C. P. gedurende den oorlog tallooze voorbeelden van de pro-Ententegezindheid van „de Tribune" heeft gesignaleerd, de verdediging van het Kerenski-offensief was slechts een van de culminatiepunten, waaruit bleek tot welk een contra-revolutionaire houding deze gezindheid van „De Tribune" moest voeren.

Wij willen er op wijzen dat reeds kort na het uitbreken van den oorlog, v. Ravesteijn in „de Tribune" schreef dat de nederlaag van de centrale mogendheden het beste zou zijn voor de toekomst van de proletarische beweging.[2]) Deze opvatting, steunende op het inzicht dat het proletariaat belang zou hebben bij de nederlaag van een van de beide imperialistische groepen, een nederlaag die slechts bereikt kan worden door de overwinning van de andere imperialistische groep, is de principieele grond van het sociaal-imperialisme, en is sindsdien steeds sterker in „de Tribune" tot uiting gekomen. Vooral sinds „de Tribune" dagblad werd, is de anti-Duitsche gezindheid van dit blad steeds sterker geworden, alle redenecringen van Knuttel of wie dan ook kunnen daaraan niets afdoen. Knuttel beweert verder dat Gorter zou meenen dat het Duitsche en het Engelsche imperialisme precies gelijk aan elkander zouden zijn. Vroeger probeerde v. Ravesteijn ons ook deze bewering in de schoenen te schuiven, om dan na een karikatuur van onze opvattingen gemaakt te hebben, uit te roepen dat wij zoo oppervlakkig waren. Wij stellen hiertegenover vast dat door niemand onzer ooit gezegd is dat beide imperialistische groepen in hun historische ontwikkeling aan elkaar gelijk zouden zijn. Wij hebben steeds gezegd dat de verschillen, welke tusschen beide imperialistische groepen bestonden, voor het proletariaat geen reden konden zijn, om de speciale overwinning van een dier groepen te wenschen. Wij bestreden de Tribune-redactie omdat zij wilde de overwinning van de Entente en haar gansche taktiek op dit doel gericht was.

Opmerkelijk is het dat Knuttel na zijn eerste poging om te ontkennen dat de Tribune een uitgesproken Anti-Duitsche politiek voerde. dit later zelf erkent. Hij schrijft n.l.: „Zij (de Tribune-redactie) „bestreed het Duitsche imperialisme meer omdat het het Nederlandsche was en *feller omdat het het gevaarlijkste was"* [3]). Het is duidelijk, Knuttel stelt nog eens vast dat de Tribune fel Anti-Duitsch was. Dit verschil maken tusschen het eene imperialisme en het andere, is de grondslag van het sociaal-imperialisme. De Tribune kwam er dan ook toe om terwijl ze het Duitsche-imperialisme zoo scherp mogelijk bestreed, het Entente-imperialisme te verdedigen, niet alleen door het niet aan vallen, maar ook doordat de redactie niet het licht liet vallen op de reactionaire middelen welke door de Entente gedurende den oorlog aangewend werden.

Zoozeer vereenzelvigde zich de Tribune-redactie met de doeleinden van de geallieerden, dat iemand als Wolda, zonder door de redactie weersproken te worden, in een hoofdartikel kon neerschrijven dat de redactie „de terugdringing van het Duitsche imperialisme tijdens den oorlog en de verwezenlijking van de plannen van Wilson C.S. na den oorlog" wilde. Wat is nu, na het „einde" van den oorlog, de taktiek van de C. P.-leiding? Wij stellen vast dat de verschillen in de partij grooter zijn geworden. Er is een diepgaand verschil van inzicht omtrent de ontwikkeling van het imperialisme en omtrent de voorwaarden voor de proletarische revolutie. De leiding van de C. P. ziet nog altijd niet in dat de werkelijke, de eenige wereldheerschers thans is het Entente-kapitaal, dat door middel van het verdrag van Versailles de gansche wereld in haar ijzeren vuist dreigt te verstikken. Deze leiding meent dat de Russische revolutie zich als proletarische revolutie zal kunnen handhaven zonder dat zij zich uitbreidt tot proletarische wereldrevolutie. Wij, daarentegen, willen de Entente-machten als de eigenlijke kapitalistische machthebbers bestrijden en onze gansche taktiek, ook in detailkwesties tegen de Entente, tegen den volkenbond, tegen den vrede van Versailles richten. Wij meenen dat de Russische revolutie zich alleen dan zal kunnen handhaven als zij zich uitbreidt tot wereldrevolutie, als het Europeesche proletariaat in haar strijd tegen het Entente-kapitaal het verdrag van Versailles, dat slaventractaat, zal verscheuren, den „volkenbond" zal vernietigen en er voor in de plaats stellen de federatie van Sovjet-Republieken. De opmerkingen van Knuttel tegen Gorter zijn een duidelijk voorbeeld van dit groote meeningsverschil. Hij ontkent, evenals v. Ravesteijn, dat Amerika voor „direct grijpbare imperialistische belangen" in den oorlog is gegaan. Knuttel zegt dat de meening van Gorter, in de Tribune „fantasterij" genoemd, dat het voornaamste doel van Amerika was de staten van het Europeesche vasteland te versnipperen en zoodoende Europa te verzwakken, nog niet bewijst, dat Amerika een imperialistische politiek voert.

„Het kan in een imperialistische politiek te pas komen, maar op zich zelf is het streven naar versnippering, naar een evenwicht van zwakke mededingers zoo oud als de wereld".

In dit huidige tijdperk van het kapitalisme, stellen wij hiertegenover vast, is de poging van een machtigen staat als Amerika om, Europa te verzwakken, imperialistische politiek met het doel zelf de domineerende wereldmacht te worden. Het groote doel van de Vereenigde Staten is om in bondgenootschap met het Britsche wereldrijk de wereld te beheerschen. Maar als Knuttel en v. Ravesteijn deze imperialistische bedoelingen van Amerika ontkennen, welke motieven hebben dan volgens hun achter de deelname van Amerika aan den oorlog gezeten. Dit hebben zij tot dusver niet opgelost. Deed Amerika soms mede omdat het zoo'n medelijden met het arme Europa had? Wilde het misschien de democratie redden? Was het brave Amerikaansche kapitaal soms verontwaardigd over de barbaarsche oorlogsvoering der Duitschers!

O, Knuttel! Op deze vragen zullen wij van de geleerden, die zooveel verstand hebben van de buitenlandsche politiek, geen antwoord krijgen. Deze revolutionairen, die zich op het standpunt stelden van de verwezenlijking van de plannen van Wilson c.s., kunnen de arbeiders niet open en klaar de werkelijkheid laten zien.

Zij meenen dat Amerika-Engeland, verder voortgeschreden zijn op den weg der revolutionaire ontwikkeling, dan de landen van Midden-Europa, daarom zijn Engeland en Amerika voor hen niet het grootste gevaar. Dit blijkt duidelijk uit wat Knuttel zegt omtrent de toekomstige imperialistische ontwikkeling. Gorter's fout zegt hij is dat voor hem „het imperialisme doorgaat alsof er geen oorlog geweest was. Ongetwijfeld klopt dit met de neigingen van de Millerand's en de Churchill's alleen maar niet met de machtsmiddelen die hen nog ten dienste staan, en dat zij daarover niet meer beschikken, zijn zelfs de Lloyd George's gaan inzien". De „kenner" Knuttel wekt hier dus de voorstelling, een voorstelling tegen welks uitwassen in de praktijk wij al herhaalde malen scherp zijn opgekomen, alsof de Entente-machten geen imperialistische politiek meer zouden kunnen voeren. Een neo-reformistisch standpunt waartegen wij ons ten sterkste willen verzetten. Knuttel (en de leiding van de C. P.) ziet dus niet over welk een enorme materieele en geestelijke machtsmiddelen de Britsch-Amerikaansche wereldheerschers beschikken. Hij ziet, evenmin als de leiding van de C. P. in, dat het Engelsch-Amerikaansche imperialisme nog altijd de wereld beheerscht. Het Engelsche wereldrijk dat Ierland met de afschuwelijkste middelen onderdrukt, dat samen met zijn bondgenooten de Hongaarsche radenrepubliek ten val gebracht heeft, dat Christenen en Mohammedanen op gelijke wijze „behandeld" zooals Lloyd George zei tegen de vertegenwoordiger van de Mohammedaansche volken, Mohammed Ali, namelijk als slaven, die het verschacheren en uitmergelen kan naar willekeur. De Entente die door middel het „verdrag" van Versailles, het Europeesche proletariaat versnippert en daardoor verzwakt, de Entente die Oostenrijk tot een kerkhof gemaakt heeft, en doorgaat het van voedsel te onthouden, de Entente die de strijd van het Duitsche proletariaat in het Ruhr-gebied in bloed dreigde te smoren, wanneer haar knecht de Ebert-regeering niet sterk genoeg zouden blijken. De Entente, de eenige werkelijk georganiseerde macht van het wereldkapitaal, die door haar groote geestelijke invloed op haar eigen proletariaat, in haar groote meerderheid nog altijd een contra-revolutionaire macht weet te maken, deze oppermachtige imperialistische groep zou over geen werkelijke machtsmiddelen meer beschikken om een imperialistische politiek te voeren. Hier zien wij de werkelijke motieven die „de Tribune" en de C. P.-leiding tot een contra-revolutionaire taktiek voeren. Wij meenen op grond van de feiten dat de Entente door haar kracht als organisator van het kapitalisme, is geworden de groote reactionaire macht waartegen het proletariaat al zijn kracht en revolutionaire energie zal hebben te stellen, en welks werkelijke beteekenis de voorlichters van het proletariaat dag aan dag zoo scherp mogelijk aan de feiten van de praktische politiek hebben te ontmaskeren. Voor de revolutionairen in dit land is dit des te meer noodzakelijk, waar Nederland door de aansluiting bij den „Volkenbond" mede is geworden tot een ondergeschikte van het Entente-kapitaal.

Voortgaande met zijn betoog dat de Entente niet meer over de middelen beschikt om een imperialistische politiek te voeren komt Knuttel er toe te bestrijden dat de Sovjet-Republiek weer militair zal worden aangevallen. Ee opmerking van Gorter dat dit wel zal gebeuren, vindt, zegt hij, geen grond in „eenige realiteit, maar past zoo in zijn systeem". Ieder die de bestaande mach-

---

[1]) Het toppunt van gemeene verdachtmaking bereikt Knuttel wel waar hij aan het eind van zijn artikel (in den staart zit het venijn) zegt dat Gorter met zijn kritiek niets anders bedoeld dan de aandacht te vestigen op zijn eigen theoretischen arbeid „verschenen in tien deeltjes". Wij hebben voor deze viezigheid slechts onze diepste verachting over.

[2]) A. Pannekoek kwam indertijd tegen dit standpunt op.

[3]) Cursieveering van ons.

ten weet te taxeeren, ziet dat er geen enkele mogelijkheid van dien aard bestaat.

De inkt waarmede Knuttel deze bewering neerschreef, was waarschijnlijk nog niet opgedroogd of de pers bracht ons het bericht dat de Polen tot het offensief tegen Sovjet-Rusland waren overgegaan. Dit offensief is wel de beste weerlegging van Knuttels bewering. Tevens toont het nog eens klaar en scherp aan hoe onjuist de meeningen van deze neo-reformist zijn ten aanzien van de positie van de Entente-machten.

Het Poolsche offensief zou niet mogelijk zijn geweest zonder de materieele hulpmiddelen door de Entente-machten aan den „zelfstandige" staat Polen verschaft en zonder de geestelijke sfeer door het Entente imperialisme gewekt en gevoed.

Het geloof aan de meerderwaardigheid van de Engelsche en de Amerikaansche „democratie" en aan de meerdere revolutionaire strijdgezindheid van de arbeidersklasse in die landen, beheerscht nog steeds de politiek van de C. P. Dit komt typisch tot uiting als Knuttel zegt: „Een militaire dictatuur als zelfs nu in het verslagen en reeds „ontimperialiseerde Duitschland heerscht, zou in het overwinnend Engeland en Amerika ondenkbaar zijn. Ook zou de arbeidersklasse van die landen niet de helft van de misère dulden, waartegen de Duitsche nog maar broksgewijs in verzet komt".

Wij wijzen tegenover deze „fantasterij" van Knuttel op de werkelijkheid in het „democratische" Amerika en Engeland. Wij wijzen op de afschuwelijke vervolgingen van de revolutionaire arbeiders in Amerika, vervolgingen zooals ze alleen in het Tzaristische Rusland en in het „Witte Hongarije" mogelijk waren tot dusver. Als wij wijzen op het optreden van de Engelsche „democratie" tegenover de revolutionaire Iersche nationalisten, is dit reeds voldoende om de beweringen van Knuttel ten aanzien van Engeland te weerleggen.

Een onbetwistbaar feit is het, dat de Duitsche arbeiders veel verder zijn voortgeschreden op den weg der revolutionaire ontwikkeling dan de Engelsche en Amerikaansche Voor de leiding van de C. P. en haar verdediger Knuttel ligt het zwaartepunt van de revolutionaire ontwikkeling in de Ententelanden. Wij meenen echter, dat de toekomst van de wereldrevolutie, ook van de Russische, afhangt van de vraag of het Duitsche proletariaat er in zal slagen zijn revolutie door te zetten en de proletarische Radenrepubliek te stichten.

Op het stichtingscongres van de K.A.P.D. te Berlijn, verklaarde een der Berlijnsche afgevaardigden: „Wij moeten derhalve stelling nemen tegenover de buitenlandsche politiek van het West-Europeesche Secretariaat (der derde Internationale n.l.) Het verspreidde de meening, alsof het zwaartepunt der ontwikkeling van de wereldrevolutie zich naar de Entente-landen verplaatst heeft. Het dicteerde (prägte) de leuze van de oriënteering naar het Westen.

Ongetwijfeld was daarmede een contra-revolutionair element in het debat gebracht. Waarom het zwaartepunt van de ontwikkeling der wereldrevolutie in de Westelijke landen en niet in Duitschland ligt daarover zweeg men. Wij zijn van meening, dat het zwaartepunt nu evenals vroeger in Duitschland ligt. Het gevaar van de andere voorstelling ligt voor de hand. Op het moment, dat verklaard werd, dat het zwaartepunt van de wereldrevolutie in het Westen lag, wekte men in het Duitsche proletariaat de meening alsof Duitschland passief zou meedrijven in den stroom der wereld-revolutionaire ontwikkeling en alsof het zijnerzijds voor het voortschrijden der revolutie in Duitschland zooals in het algemeen voor het voortschrijden der wereldrevolutionaire ontwikkeling niets te doen zou hebben".

Deze opvatting onderschrijven wij volkomen, de meening van Knuttel c.s. dat het zwaartepunt van de revolutionaire ontwikkeling in de Entente landen ligt, achten wij een gevaar voor de ontwikkeling der wereldrevolutie. Dit blijkt duidelijk uit, dat wat Knuttel opmerkt over de „vrede" van Versailles.

Hij zegt hierover dat „de afzonderlijke actie tegen deze vrede zou verkeert zijn geweest en stellig die tegen de interventie in Rusland hebben verzwakt. Principieel zou zulk een bestrijding te vergelijken zijn met de aparte actie tegen den drank, de kerk, het militairisme, die wij altijd verworpen hebben!" Wij laten daar, dat de man blijkbaar het oorzakelijk verband tusschen den vrede van Versailles en de interventie in Rusland niet begrijpt, de vrede van Versailles die uitdrukking is van de wereldmacht van de Entente, heeft tevens de mogelijkheid van de bestrijding der revolutie grooter gemaakt, maar moeten toch zeggen dat ons zulke enormiteiten van den kant van een intellectueel die n.b. Gorter verwijt dat hij schrijft over zaken waarvan hij niets begrijpen zou, ons verbaasd deden staan. De actie tegen de „vrede" van Versailles te vergelijken met een actie „tegen den drank", het is eenvoudig belachelijk. Deze C. P.-official begrijpt nog steeds niet dat de a.s. proletarische revolutie, het revolutionaire proletariaat direct zal stellen tegenover dezen vrede. De eerste taak van het revolutionaire proletariaat zal zijn dit vredesverdrag te verscheuren, te strijden tegen den volkenbond, de internationale organisatie van het kapitaal. De strijd tegen den Versailler „vrede" en tegen den „volkenbond" staat daarom op het eerste plan van den proletarischen strijd, omdat het is de strijd tegen den machtigsten vijand van het internationale proletariaat. De leiding van de C. P., die dezen strijd niet wil en Knuttel de verdediger van die leiding, die dezen strijd gelijk stelt met afzonderlijke „actie tegen den drank" willen in wezen den onverzoenlijken strijd met de sterkste groep van het wereldkapitaal niet, zij zijn inderdaad „ongetwijfeld een contra-revolutionair element" om met dén Berlijnsche afgevaardigde op het congres der K.A.P.D. te spreken.

Knuttel eindigt zijn stuk met de voorstelling alsof de oppositie van meening is, dat de leiding niet moet worden weggejaagd, omdat er niemand zou zijn om haar te vervangen. Volgens hem voelen Gorter & Luteraan zich hiertoe niet in staat. Wij zullen ons door Knuttel niet op dit enge terrein laten dringen. Onzen strijd tegen de verkeerde taktiek van de leiding zullen wij sterker dan ooit voortzetten. Wij zijn ervan overtuigd, dat in en door dien strijd zich de oppositie zal ontwikkelen tot een kracht in staat de communistische beweging te vernieuwen. De oude leiders willen wij niet door nieuwe vervangen, maar wij willen, dat het proletariaat zal leeren zelf te denken en zelf te handelen. Wij willen niet, zooals de bekrompen intellectueel Knuttel dit wil, de buitenlandsche politiek maken tot het gebied, waarop enkele ook geleerden bewegen, maar wij willen dat het proletariaat zelf zal leeren zijn standpunt te bepalen ten aanzien van de levensvraagstukken van de proletarische beweging. Niet de dictatuur van enkele intellectueelen willen wij, maar de dictatuur van het proletariaat.

In dezen strijd voor de vernieuwing van de revolutionaire beweging moeten alle genooten, die met ons in het algemeen eensgezind zijn, zich naast ons scharen in den strijd tegen het opportunisme.

A. K.

Steunpenning.

Ontvangen van C. J., Den Haag, f 5.— Wie volgt?

Aan de lezers.

Het is nog steeds dringend noodig om steun te verleenen aan ons blad. Ieder lezer die de noodzakelijkheid voelt van den nieuwen strijd, moet ons financieel zoo krachtig mogelijk steunen. Stuur dus geld. Want ons blad heeft het noodig.

De Administratie.

Steunt de uitgesloten Bouwvakarbeiders.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, Lijnbaansgracht 297 (boven) AMSTERDAM.

Iste Jaargang No. II Juni 1920. Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.— per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel. Colportage-nummers 8 cent. Administratie: Lijnbaansgracht 297 boven.

De verkiezingen voor den Rijksdag in Duitschland.

De stembus heeft gesproken. Fehrenbach is kanselier en heeft een ministerie bijeengeraapt. De onafhankelijke sociaal-democratie is versterkt uit den strijd gekomen, evenals rechts.

De meerderheids-socialisten nemen voor een poos niet deel aan de regeering, maar zullen Fehrenbach „neutraal" steunen. Dat is dus het resultaat van de stembus. Thans is de voornaamste zorg van Stinnes en de andere groote hanzen van de industrie en het grootgrondbezit, om de Entente in Spa honing om den mond te smeren. De Duitsche contra-revolutie vraagt nederig aan de wereld-contra-revolutie om billijke voorwaarden, om het verdrag van Versailles te kunnen uitvoeren.

Daarom draait alles. De nieuwe regeering is een handlangster van de Entente, van de wereldplunderaars en oorlogsverwekkers. De Duitsche bourgeoisie heeft wèl den wil, heeft niet de macht tot oorlog tegen de Entente. Het komt er thans op aan, zich aangenaam te maken op kosten van het Duitsche proletariaat bij de Entente. Duitschland moet weer omhoog, in den wedstrijd op de wereldmarkt. Komt het zoover, dan zal de bourgeoisie in Duitschland zien wat ze doet. Daarom thans rust in het binnenland, produceeren en steunen op een sterke huurlingenbende, op een tot alles in den burgeroorlog in-staat-zijnde Rijksweer.

De nieuwe Rijksdag, het misselijk contra-revolutionair product, is de juiste uitdrukking van deze verhouding van de bourgeoisie van Duitschland tot de heerschende wereldmacht der Entente.

Daarom is de strijd niet uit. Hij begint pas. Om aan geld te komen is bij de wet bepaald, dat aan elken arbeider(ster) 10 procent van het loon zal worden afgetrokken voor de belasting. Anders kan de Entente niet de centen krijgen die ze wil persen uit Duitschland. Want de bourgeoisie, deze zwarte bende van moordenaars, die zich barricadeeren achter de wetten, alias, de burgerlijke democratie, wil niet of zeer weinig betalen van de schuld aan de Entente. Dit spreekt van zelf.

De levensmiddelenprijzen zijn buitengewoon hoog, hooger dan ooit in Duitschland.

Door heel Duitschland gaat een stroom van verzet tegen den loonaftrek, tegen de duurte.

De massa's stroomen uit de huizen op de straten, en pakken de middelaars van den woeker, den middenstand, onzacht aan. De veiligheidspolitie is weer in actie. De gevechten nemen weer een aanvang op de straten. Ongewapende vrouwen en mannen gaan de gewapende regeeringsbandieten te lijf. Stad na stad wordt door dit onweer der massa overvallen. Dat zijn de juichkreten waarmee de nieuwe regeering door de massa is ontvangen. Dit is het ware geluid wat uit de diepte opstijgt en niet wat komt uit den rijksdag en uit de van a tot z bedriegelijke regeeringverklaring. De ware hervormingen die in Duitschland niet op het papier, maar werkelijk bestaan, zijn de honger en de duurte.

De nieuwe regeering als ze eens zal heengaan, om de Ebert-Scheidemann partij opnieuw den faillieten boedel over te laten, is de regeering tot aan de conferentie van Spa. Zij, de regeering, leidt niet, maar wordt geleid. De groote banken, de allergrootste industriebaronnen, zij geven den toon aan. De Duitsche bourgeoisie onderwerpt zich aan de Entente, en daarom zet de bourgeoisie in het Duitschland van Fehrenbach den voet op den nek van de Duitsche arbeiders. Het Duitsche proletariaat kan zich niet bevrijden van den druk der eigen bourgeoisie, zonder den oppersten druk, het geweld van de Entente te weerstaan, met dezelfde middelen, waarmee de Duitsche arbeiders ook Fehrenbach met de Rijksweer tegenstand bieden.

Het middel waarmee de Rijksweer bestreden wordt is niet het parlement, is niet de vakbeweging.

Zoo staat het ook met de geallieerden. Met een kiesbiljet kan men niets uitrichten tegen de Fransche, Engelsche, Belgische en Amerikaansche troepen, die in Duitschland gelegerd zijn. Het gewapende proletariaat, de dictatuur, kan zich niet laten afschrikken door de zwarte of blanke troepenmassa's der geallieerden. Zoo staan de zaken in Duitschland er voor, als de rijksweer eenmaal verslagen is door de gewapende arbeidersmassa's. De overwinning der gewapende massa in Duitschland is een schending, een breuk, met den vrede van Versailles.

Wijnkoop zei op het laatste congres der C. P. te Groningen: „Wij doen niet mede aan het geschreeuw dat nu opgaat over den vrede. Dat is onze eer". Daarmee is het vonnis over zijn eigen partijpolitiek geveld.

Deze uitspraak toont aan wat er waar is van de bewering, alsof Wijnkoop vóór de Duitsche revolutie zijn kan en gelijktijdig voor den vrede van Versailles, d. i. voor de vastlegging van de overwinning der geallieerden.

Men moet een Knuttel zijn om niet in te zien, dat men òf voor het één, òf voor het ander moet zijn. De buitenlandsche specialiteit van de C. P., v. Ravesteijn, zei dan ook onlangs bij de behandeling van het ontwerp tot toetreding van den Volkerenbond in de Kamer, dat hij „èn voor de geheele wereld èn voor ons land zulke vreeselijke dingen niet verwacht" van het „pactum" van Versailles. Ofschoon, zoo voegde hij er voorzichtig aan toe — hij is niet zoo lomp als Wijnkoop, want dat is niet politiek — hij er „afwijzend" tegenover staat!!

Deze principieele uitspraken van de twee leiders der C.P. over den vrede van Versailles moet men goed in het geheugen prenten.

* * *

De uitslag van de verkiezing voor den rijksdag is o.i. dus volkomen contra-revolutionair. Ze heeft duidelijk in het licht gesteld dat er een afgrond is tusschen de klassen in Duitschland. Dat men door de burgerlijke democratie geen oplossing kan brengen voor de problemen in Duitschland en daarbuiten. De wereldpolitieke verhoudingen worden door den uitslag der verkiezing niet in het minst beroerd. Integendeel wordt de kloof grooter in Duitschland. De eenige uitweg voor de „zware" industrie en de groot-grondbezitters is, om dezen gapenden afgrond minder zichtbaar te maken, door op het geschikte moment zoo te manoeuvreeren, dat de Vorwärts-democratie het roer in handen neemt, tenzij deze fractie steeds en steeds zoo gedienstig is, om in alles de Fehrenbach-regeering volgzaam te steunen. Dit laatste is zeer wel mogelijk, zijn het dan ook voor korten tijd. Maar op het rekken, het van de eene situatie tot de andere voortworstelen, komt voor de regeering in Duitschland en haar parlementair verblindingsapparaat alles aan! Lukt dit niet om zoo de regeering voort te zetten, van den eenen dag in den anderen, dan komt alleen de straat in aanmerking voor een oplossing. Dit laatste te bemantelen, te vermijden, uit te stellen, te verdoezelen, door schijn, bluf en andere middeltjes, is de voornaamste taak van den Rijksdag. Daarom is het parlement in Duitschland en alles wat daarmee samenhangt de grootste fopspeen voor het proletariaat. Uit den aard der zaak is een revolutionair proletariaat niet geroepen zulk een fopspeen in den mond te nemen. De dicta-